

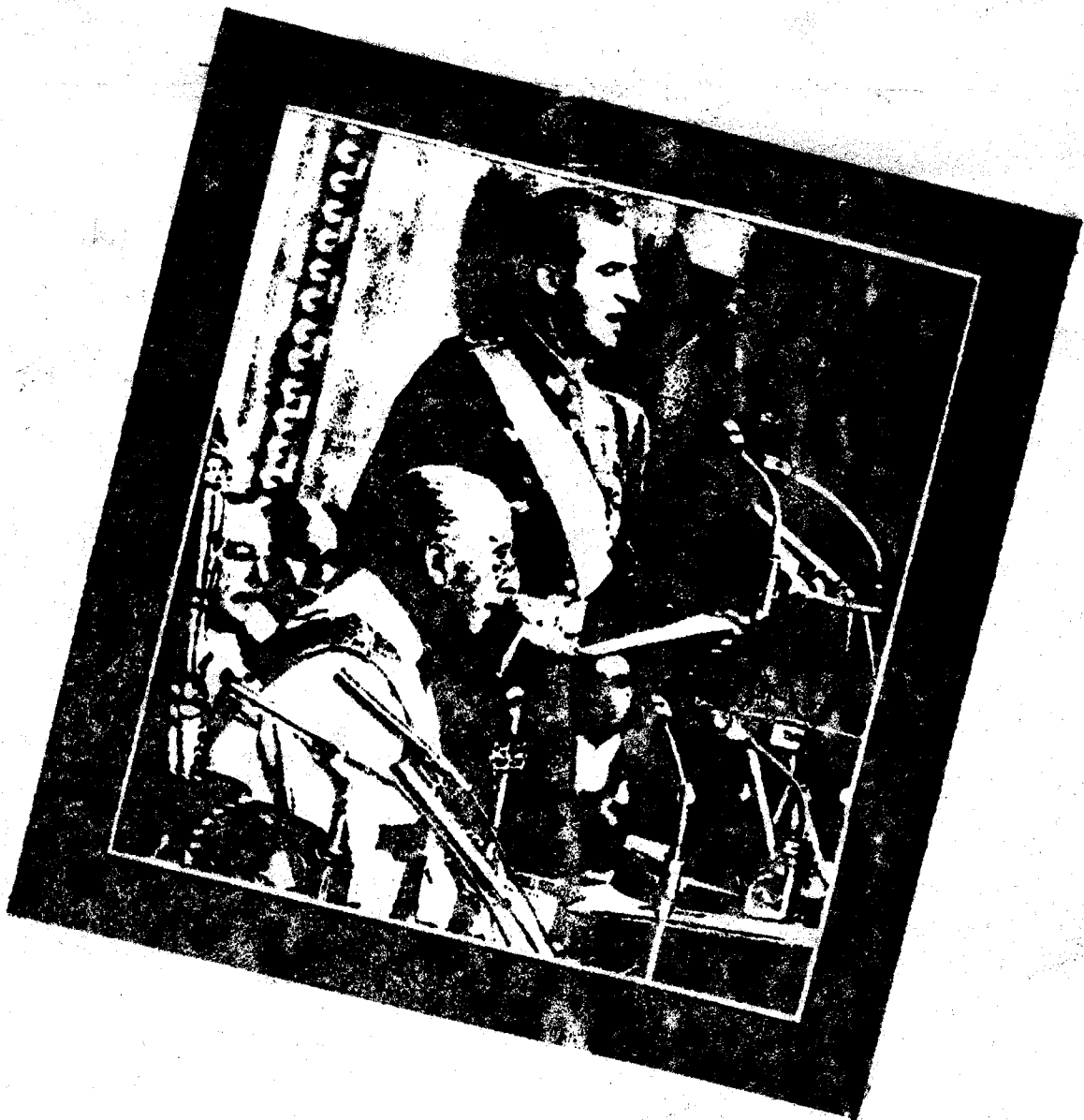
EIXAMPLA

Butlletí d'informació de la COMISSIÓ OBRERA DE BARRI DE L'EIXAMPLA

ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

**Tots units en contra del
mateix enemic**

ESCOMBRARIES

A partir del 22 de desembre, l'Ajuntament de Barcelona ja no llença escombraries a Montjuïc. El fet representa la victòria d'un barri en lluita contra una administració municipal corrupta i antipopular. La victòria ha estat aconseguida gràcies a les manifestacions massives i a la fermesa de la gent del barri, que s'ha mantingut unida i sense cedir. La lluita, però, continua: el problema de la vivenda, l'oposició al trasllat a la zona de la Mina, etc.

TEXTIL

Cal remarcar la magnífica lluita dels treballadors del ram de l'aigua del sector tèxtil, concretada cada dilluns amb aturs generals a gairebé totes les empreses, en suport a les condicions que han establert per al convenent col·lectiu. A partir del 10 de gener es preveu una extensió de la lluita als altres rams tèxtils.

PICASSO

Els assaltants de la llibreria "Theo", de Madrid, els "guerrilleros del señor Blas Piñar", van sortir de la presó sense altres molèsties que les que els pugui haver causat la incomoditat d'haver estat uns quants dies tancats. Segurament els deixen anar perquè puguin atacar més llibreries, més galeries d'art, més persones. D'altra banda, la policia encara no ha dit res dels actes vandàlics comesos a Barcelona per aquests característics representants del règim. És clar que la policia i el governador civil estan molt ocupats a prohibir homenatges culturals a Picasso (en casual coincidència amb l'actuació dels "guerrilleros") i a portar a terme una repressió sistemàtica i brutal contra la classe obrera i els demòcrates, torturant i assassinant treballadors, i detenint i coaccionant violentament els seus advocats.

ADVOCATS

A l'acabament de la nota anterior alludíem concretament al cas de l'assessoria jurídica dels advocats Albert Fina, Montserrat Avilés i Assumpció Solé, els quals, per la seva dedicació a la defensa dels treballadors, han sofert diversos atacs per part de la policia, els sindicats verticals i la patronal. Aquests atacs han culminat amb el registre del despatx i la posterior detenció d'A. Fina i A. Solé, i també d'un col·laborador, Josep Egea. El despatx no ha deixat de funcionar, gràcies a la solidaritat de bon nombre d'avocats i col·laboradors, tot i que dos dies més tard de la detenció es va produir un altre assalt, sense ordre de registre i amb la pistola a la mà, per part dels esbirros de la brigada político-social. Després de moltes pressions del Col·legi d'Advocats i davant la manca absoluta de proves, la policia es va veure obligada a deixar anar els detinguts, després de multar-los, de manera totalment arbitrària, amb 155.000 pessetes, que han estat pagades solidàriament per més de cent advocats i força treballadors.

FI D'ANY

Com cada fi d'any, el dictador ha parlat, i amb la seva proverbial agudesa política ens ha dit: "El futuro está asegurado"; però epl, per a això no s'ha de donar la paraula al poble, que amb la seva torpesa i la seva poca preparació ho desfaria tot. També ha dit: "El Estado no puede cruzarse de brazos ante ciertas actitudes de la Iglesia"; pel que sembla, té una darrera ambició: que el facin sant. I també: "Tengamos fe y confianza..."; amb un govern corrupte i dictatorial i amb el titella del seu successor... estem ben lluïts!

UN PAS ENDAVANT VERS L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA

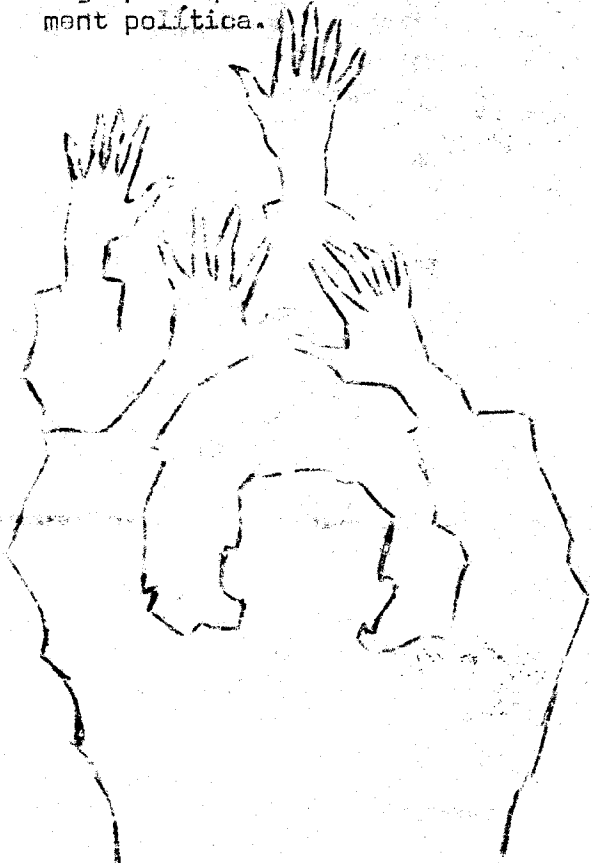
Quan els metges psiquiatres, primer a Oviedo, més tard a Madrid, efectuen aturs i accions solidàries a nivell professional com a protesta i clara demostració que la Sanitat, aquí i ara, no funciona com caldria; quan els treballadors de tots els rams fan aturs i vagues arreu —miners, metall, construcció—; quan els estudiants rebutgen la presència de la policia dins la Universitat; quan fins i tot les dones es manifesten, a Montbau i a Can Clos, contra el projecte de l'Ajuntament de Barcelona de llençar les escombraries a la falda de la serra de Collserola o a Montjuïc; quan elles mateixes fan boicot als mercats en protesta contra l'encariment del cost de la vida i la congelació dels sous... quina és la resposta de la dictadura feixista? Només una: la repressió. I és que no té cap altra sortida per a solucionar els problemes presents.

LA RESPOSTA POLÍTICA DE LA CLASSE OBRERA

La històrica quinzena del 18 al 30 d'octubre, amb la lluita davantera dels treballadors de la Seat que el primer dia van ocupar la fàbrica durant tretze hores, ha estat un tens període de lluites solidàries i d'enfrontament amb la repressió feixista, amb aturs generalitzats a moltes empreses i amb manifestacions populars. La policia, obludant que el seu deure és defensar el ciutadà de lladres i criminals, es col·loca, una vegada més, al servei dels capitalistes i s'enfronta amb la classe obrera a la Seat; dispara contra els treballadors sota la direcció personal del governador civil Pelayo Ros i del sinistre Creix, cap de la brigada político-social. I com abans a Erandio, a Granada, a Madrid, passa a l'assassinat. Sota les bales de la repressió cau groment l'eret el company Antonio Ruiz Villalba, que mor el primer de novembre.

Què pretenen els treballadors de la Seat? Temps abans, la "Magistratura del Trabajo" havia donat la raó als acomiadats. L'empresa havia de tornar-los a admetre. Però els obrers, en àmplies assemblees democràtiques, van decidir

rebutjar la indemnització --forma feixista de desprendre's dels treballadors que "molesten"--, sostenir els companys acomiadats i fer-los entrar al seu lloc de treball. Justament aquest fou el mòbil que desencadenà la brutal repressió: la dictadura sap molt bé que anar a la vaga per aquest fet és una decisió neta ment política.

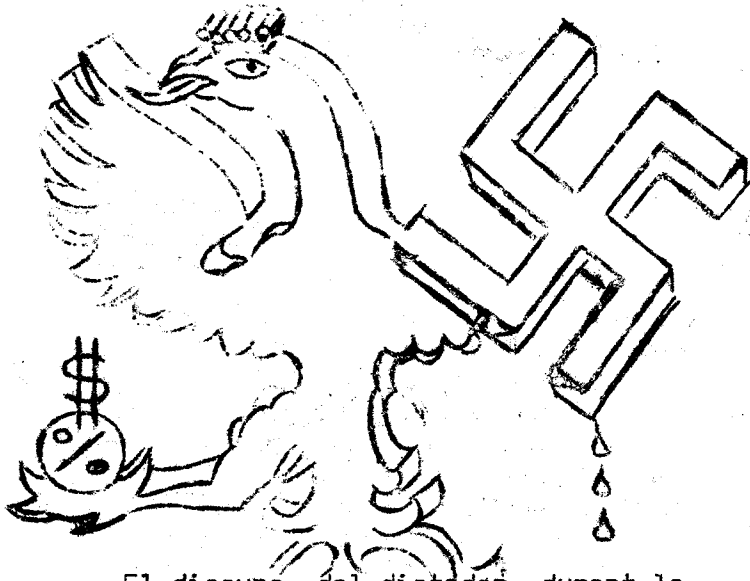

Gairebé coincidint amb aquests fets, els treballadors del transport públic (autobusos) de Barcelona inicien, el 29 d'octubre, una vaga que és total el dia 30. Amb aquesta vaga, que corona les accions anteriors, podem dir que hem viscut una quinzena històricament important d'ençà del 1939 a Barcelona.

La resposta de classe dels treballadors i de les masses populars, però, no acaba, i es projecta durant tot el novembre i el desembre: Cispalsa, Roca (Gavà), altra vegada la Seat, el ram de l'aigua al sector tèxtil... Les lluites pel conveni del metall tenen, avui, una clara significació política; ja que la classe obrera és ben conscient que el simple fet de demanar diners no és cap solució per als seus problemes.

SÍMPTOMES QUE DEFINEIXEN LA SITUACIÓ

El poble, amb el seu instint finíssim, ha batejat l'indult decretat pel dictador com l'indult Matesa. Si algú dubtava... encara més escàndol! En poc temps hem vist com tots els implicats a l'afer se n'han alliberat —fins i tot de les sancions econòmiques— gràcies a un indult deliberadament pensat per a treure'ls del mal pas. Vilà Reyes mateix, home de palla de l'estafada, se'n sortirà, tant de la multa de cinc-cents milions de pessetes com de la presó: això es veu venir només de llegir els diaris. Per contra, aquest indult hipòcrita no ha afectat els centerers de dirigents obrers empresonats i represaliats per lluitar pels treballadors, per la democràcia i per la llibertat.

El discurs del dictador durant la inauguració de la nova legislatura de les "Cortes", on de manera irracional reitera la seva oposició als partits polítics, és una prova més de la manca de sortida d'un règim que, precisament perquè no té cap sortida, ha de tancar-se en ell mateix.

La reaparició a la llum pública d'"ultras" com Girón, fins ara a l'ombra, prova d'aconterar la facció falangista tàcitament oposada a la facció tecnòcrata de l'Opus, les dues úniques forces relativament coherents que encara queden al règim. I diem "relativament" perquè el cas del diari "Madrid" amb la seva suspensió per via administrativa és una mostra de com l'"oposició des de dins" no és possible.

El poble ja s'ha adonat que la figura titella de Juan Carlos no representa altra cosa que una maniobra de la camarilla per a continuar com fins ara, però no dir pitjor. Cada dia és més gran l'evidència que el dictador i la seva cara

rilla es queden sols, aïllats, amb l'únic suport d'un aparell repressiu que té com a arma principal la tortura i les vexacions més barroeres.

Hem de veure clar que en posar l'a aparell repressiu al servei dels capitalistes, el règim feixista del dictador no fa sinó mostrar-nos la realitat: en intentar sotmetre la classe obrera amb salaris congelats a la pràctica, i en permetre l'escandalós encariment del cost de la vida, els capitalistes augmenten llurs beneficis ben protegits. Heus aquí un dels motius principals de la repressió. Heus aquí que a tots ens afecta: com a treballadors i com a homes i dones de casa nostra.

VERS L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA

Los límits de la classe obrera i de les masses populars són un enfrontament ben clar el propòsit del qual és imposar la pròpia alternativa democràtica. Nosaltres veiem que aquesta alternativa només pot donar-se mitjançant l'enderrocament del règim. La classe obrera i les masses populars necessitem noves formes que ens permetin desenvolupar tot el potencial d'energia i d'iniciatives ara adormides que, un cop potenciadades dins una situació concreta de llibertats democràtiques, farien canviar els homes i el país.

El punt d'ignorància, a parer nostre, és l'acord que han pres les forces democràtiques representatives, els partits, les organitzacions de masses d'arreu del país sobre uns punts mínims concrets pels quals cal treballar i lluitar a tots els nivells.

En aquest sentit, saludem la celebració de la primera sessió de l'Assemblea de Catalunya, a la qual ha participat una representació de les Comissions de barri de Barcelona. Fem nostres els punts d'acord, car representen una alternativa concreta vàlida per fer front a les maniobres continuistes del règim, a l'intent d'imposar un rei que no volem, un titella que encobriria nous afers Matesa, nous robatoris i una més intensa repressió, única arma de què disposa la dictadura feixista apadrinada —recordem ho— pels imperialistes ianquis i per llurs monopolis capitalistes.

G. Tamarit

COMUNICAT

ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Nosaltres, catalans de diferents tendències, pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de les comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present declaració:

L'actual crisi del règim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i els sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'amnistia general dels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació -inclosa la sindical-, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció a tots els pobles peninsulars, en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català -i considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya- perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes, i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

- a) La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- b) La solidaritat en la lluita en favor dels represaliats.
- c) L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, n'és elegida una Comissió permanent, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per a aconseguir la mobilització popular, fomen tarà accions unitàries i prepararà una nova sessió de l'Assemblea de Catalunya, més àmplia i més representativa.

Catalunya, novembre 1971.

El document reproduït a dalt ha estat aprovat unànimement per:

Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya (que inclou els partits Esquerra Republicana de Catalunya, Front Nacional de Catalunya, Moviment Socialista de Catalunya, Partit Socialista Unificat de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya), PSAN (Partit Socialista d'Alliberació Nacional dels Països Catalans),
(continua a la pàg.6)

Assemblea de Catalunya
(ve de la pàg. anterior)
PSOE (Partido Socialista Obrero Español), PORT (Partit Obrer Revolucionari Trotsquista), Comissions Obreres (de Barcelona, Manresa, Sabadell, Vallès Oriental, Terrassa, Baix Llobregat, Tarragona, Mataró, Blanes, Badalona, Lleida, Sallent), UGT (Unió General de Treballadors), Estudiants de les Universitats Central i Autònoma de Barcelona (Periodisme, Dret, Medicina, Farmàcia, Filosofia i Lletres, Econòmiques, Enginyers, Ciències, Aparelladors, ATS), Bloc Català d'Estudiants, Professors de les Universitats Central i Autònoma de Barcelona, Joventuts Comunistes de Catalunya, Joventut Obrera de Front Nacional de Catalunya, Comissions Obreres de barri, Comissions de barri, Comissió de Solidaritat, Assemblea Permanent d'Intel·lectuals i Professionals catalans, Comissió de Camperols, Comunitats Cristianes de Catalunya, Plataformes Professionals (Periodistes, Metges, Tècnics, Advocats, Aparelladors, Enginyers, Arquitectes, Llicenciats, Comissió de Cinema, Comissió d'Acció d'Ensenyants), Dones Democràtiques, una vintena de personalitats, nou institucions legals i les següents poblacions i comarques: Amposta, Tortosa, Reus, Tarragona, Igualada, Alt i Baix Penedès, el Prat de Llobregat, el Garraf, Gavà, Sant Vicenç dels Horts, Manresa, Sabadell, Sant Feliu de Codines, Sant Llorenç Savall, Cerdanyola del Vallès, Ripollet, Castellar del Vallès, Granollers, Badalona, Mataró, Caldetes, Malgrat, Blanes, Girona, Lleida, Vic, Figueres, Torelló, Ripoll, Manlleu, Centelles i d'altres poblacions, representades específicament o per assemblees comarcals.

El total de persones assistents a l'Assemblea vorejava les tres-centes.

Recentment ha estat celebrada, amb una nodrida participació que resta oberta a tot hom qui s'hi vulgui incorporar, la primera sessió de la Comissió permanent de l'Assemblea, que així ha iniciat la tasca que té encomanada.

LA SELECTIVITAT, OBJECTE DE LA LLEI D'EDUCACIÓ

Actualment assistim a la progressiva aplicació de la Llei d'Educació a tots els nivells de l'ensenyament.

Aquest és un tema de repercussions prou àmplies perquè "Eixampla" se'n faci ressò.

D'onçà del seu origen, el règim franquista ha arrossegat, d'una banda, unes estructures feudals, i d'altra banda, amb alguna excepció, una economia capitalista de país colonial. Ara l'Opus vol crear una economia "independent" i "competitiva". Vivim el temps del "desarrollo".

És fàcil descobrir quin és el paper de l'ensenyament en aquest procés. Per mitjà de l'ensenyament s'acaba de perfilar la divisió de la societat en classes: a qualsevol país capitalista cal que hi hagi una majoria d'assalariats, entre els quals la classe obrera, que produïxi per als privilegiats, que són els capitalistes. La distinció fonamental entre els uns i els altres és donada pel seu origen: si són fills d'obriers no tenen propietat de mitjans de producció, i seran, per tant, obrers; mentre que si són fills de capitalistes tenen propietat de mitjans de producció, i seran, conseqüentment, capitalistes.

És clar que la cultura, a les mans del bloc dominant -els capitalistes- té una funció ben definida: integrar a la seva ideologia tota la població. L'ensenyament, per tant, ha de donar, a tots els nivells de la jerarquia de la societat, des dels peons fins als dirigents (treballadors, especialistes, tècnics, científics, funcionaris, administratius, directius, gerents, etc.), "només" la base cultural necessària. Malgrat tot, els estudis o l'accés a la Universitat també poden facilitar a l'assalariat una presa de consciència de la seva situació.

El sistema educatiu seguit fins ara no acomplia aquestes finalitats. La Llei d'Educació no és altra cosa que la presa de consciència per part del règim (després de tants anys!) que cal, entre altres coses, un "bon" ensenyament per a tenir un país en "pleno desarrollo".

Com pensa el règim que serà un "bon" ensenyament? Cal, en primer lloc, que hi

tingui accés la major part de la població fins a uns certs nivells: l'Educació General Bàsica. Quan s'acaba, a catorze anys, cada nen és triat, amb criteris pedagògics i clarament polítics, segons la seva capacitat. Els millors i els més hàbils, segons les evaluacions, podran passar al batxillerat, i després, amb un examen d'ingrés, a la Universitat; la resta, els poc dotats intel·lectualment i "econòmicament", podran, o bé entrar a la formació professional que els convertirà en uns bons obrers especialitzats, o bé introduir-se al procés productiu, és a dir, posar-se a treballar.

La Universitat i les Escoles Tècniques formaran l'equip de treballadors intel·lectuals necessari per a un procés productiu, on cada vegada intervenen tècniques més avançades que necessiten d'una administració més complicada (publicitat, vendes, etc.).

L'accés, des de fa uns quants anys, d'amplis sectors de les classes mitjanes a la Universitat i a d'altres centres d'ensenyament superior ha produït un fenomen ben característic, semblant al que s'ha donat a d'altres països d'alt desenvolupament capitalista. Així, si el tradicional professional compartia el poder de la burgesia (de la qual procedia i a la qual es reintegrava després dels estudis), el professional modern se'n veu desposseït. En integrar-se a les complexes organitzacions modernes, públiques o privades, es veu reduït a una funció subalterna i separat dels centres de poder i de decisió: es produeix un fenomen d'"assalarització" i de "proletarització" de la majoria dels professionals. Però el sistema necessita que n'hi hagi una minoria que no estigui sotmesos a aquest procés: calen uns dirigents del procés productiu, que procedeixin de la classe dirigent, l'alta burgesia.

Per a solucionar aquest problema, la Llei d'Educació preveu:

—d'una banda, una més elevada jerarquització dels títols, i per això en són creats de nous: els de Graduat a tercer curs de carrera; en el procés de jerarquització, aquests títols tindran —i ja tenen— una gran importància en els centres privats com per exemple a la Universitat de Navarra (Opus);

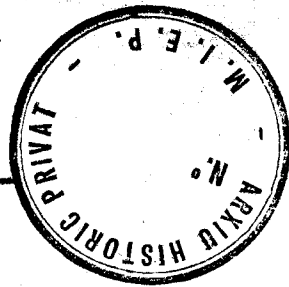
—d'altra banda, la selecció, segons criteris polítics i econòmics, dels futurs titulats que podran passar a la Llicenciatura: només podran passar-hi els qui puguin dedicar més temps a l'estudi (que seran els qui no treballen i que, a més, hagin tingut una millor preparació a l'ensenyament primari i al batxillerat: els procedents de les escoles privades de la burgesia). Pel que fa als centres universitaris privats, la selecció encara és més clara; només cal veure què costa un curs a la Universitat de Navarra, això suposant que l'aspirant a ingressar-hi hagi superat el garbell polític.

Vet aquí els objectius que s'amaguen darrera la Llei d'Educació. L'edificació d'una "societat més justa", la "democratització de l'ensenyament" i totes les altres endergues no pretenen altra cosa que "mejorar el rendimiento y la calidad del sistema educativo". És a dir, cal posar l'ensenyament, d'una vegada per sempre, al servei del bloc dominant.

Això, és clar, no interessa a les classes populars des de cap punt de vista. Per tant, cal que els components d'aquestes classes populars denunciem i rebutgem, globalment, la Llei General d'Educació, i que exigim un sistema educatiu al nostre servei, al servei dels nostres interessos, que combati els aspectes concrets de la Llei que més ens afecten, i particularment la selectivitat, que el règim pretén instaurar des d'ara. També cal que no oblidem les deficiències, ja antigues, de l'educació a l'Estat espanyol, l'exponent màxim de les quals són els vuit-cents mil nens sense escolaritzar repartits per tota la pell de brau.

B. Amigó

L'ESCANDALÓS DOCUMENT DEL MINISTERI DEL TREBALL

L'Agència Democràtica d'Informació (Madrid) ha difós una edició especial d'un document "secret i confidencial" del Ministeri del Treball adreçat als delegats provincials del sindicat vertical i a les delegacions provincials del treball, on són donades instruccions per a portar a terme una política defensiva davant la lluita obrera, cada vegada més important, i, com indica el document, dirigida per les Comissions Obreres. En reproduïm alguns fragments que ens semblen força interessants.

"No parece aventurado —diu el document— pronosticar que en los últimos meses del año y en los comienzos de 1972 puedan plantearse conflictos laborales con cierta intensidad, como consecuencia de varias circunstancias coincidentes. Los incrementos de precios al por menor... (segueixen dades oficials). En el concepto del público esos índices se consideran bajos y ampliamente superados por la realidad.

"Debe tenerse en cuenta la expiración de gran número de convenios para el día 31 de diciembre."

"Otro factor que puede contribuir a una intensificación de la situación conflictiva es la que se deriva de la puesta en libertad de bastantes activistas políticos y miembros de organizaciones obreras clandestinas, afectados por el indulto."

Referir-se en aquests termes al fabulós engany que representa el pretès indult, és un fet d'un cinisme extraordinàriament inaudit, quasi increïble.

Vegem un altre paràgraf de l'informe: "Dado que la Organización Sindical es la auténtica protagonista de la contratación colectiva sobre condiciones de trabajo, es incuestionable que los criterios que siga ésta son de primordial importancia... Hay que tener muy estudiada la situación del sector, cuidar la designación de la Comisiones negociadoras y de los Asesores, iniciar las negociaciones antes de que las organizaciones ilegales planteen las tensiones. Habrá de ser norma absoluta e inderogable el que se ordene la suspensión de las deliberaciones de los convenios desde el momento en que se produzca

cualquier tipo de coacción."

"Cualquier tipo de coacción" vol dir, és clar, qualsevol mesura per part dels treballadors per a enfortir les seves postures i defensar de la repressió els seus autèntics representants.

"No deben autorizarse durante la discusión de un Convenio reuniones masivas o asambleas de base, ni mucho menos realizar reuniones una vez se hayan suspendido las deliberaciones."

Com podem veure, la por a la democràcia directa arriba a tots els nivells del règim, que té un veritable pànic que els treballadors puguin parlar dels seus problemes i prendre decisions.

"La actuación gubernativa adquiere singular relieve cuando se tiene la seguridad de una acción decidida hacia la politización de los conflictos... Medidas gubernativas: Información eficaz sobre actividades ilegales, reuniones, etc y detenciones preventivas de responsables, cuando sea posible. Debe facilitar se cuanta información sea posible a la autoridad laboral y a la Organización Sindical. Impedir todo reparto de propaganda ilegal. Evitar la situación de piquetes o de coacciones a la entrada de las factorías o empresas es fundamental para reducir el conflicto."

L'informe diu a continuació que els serveis d'ordre públic han d'intervenir, perquè una vaga és en si una alteració de l'ordre, i recomana especialment que els governadors no es marginin dels conflictes amb el pretext que només són problemes estrictament laborals.

També parla de la premsa, i ordena "reducir las noticias y tratarlas de manera menos expresiva y reiterativa", i diu que el Ministeri d'Informació ha d'adaptar les mesures adients.

Com podem veure, el document és una confessió de mesures i recursos propis del règim per a tractar els problemes laborals. En resum: la repressió escandalosa dels treballadors i dels dirigents per una banda, i d'altra banda, el silenci i les mentides pel que fa a la informació, continuen a l'ordre del dia.

R. Colom